

DE SPIN

Maandblad v. d. Verbindingsdiensten van de Koninklijke Landmacht

Beschermheer: Kol. J. J. Marlet, Dir. Verbindingsdienst K. L.

Redactie en Administratie: Kromhoutkazerne, Utrecht. Gironummer 411404

AANSCHOUWELIJK ONDERWIJS.

Ze hebben het op duizend manieren geprobeerd! En ze zijn nog steeds aan het proberen. Allerlei systemen worden uitgedacht en in praktijk gebracht. En met dat alles zijn miljoenen mensen gemoeid!

Nooit heeft onze wereld zoveel ruïnes, zoveel ellende, zoveel onrecht, zoveel terreur, zoveel weduwen en wezen gezien als thans. En in de massagraven van het oude Europa liggen de geraamtes van jonge mensen, die gevallen zijn in de hoop op een betere toekomst.

De tranen om deze dierbare doden, want elk graf is een geschiedenis, zijn nog niet gestild en reeds fluistert men weer van oorlog!

Pessimisten zeggen dat hij onvermijdelijk is. Anderen zeggen dat hij zeker niet komen zal. Bij hen is de wens de vader van de gedachte. Ze zijn er bang voor. En onderwijl vergaderen de verenigde volkeren, zonder dat ze iets verder komen. Ze bespieden elkanders daden en leggen elke goede bedoeling verkeerd uit. Het vertrouwen is onder de volkeren weg en ze geloven elkander niet. Want terwijl ze aan de conferentietafel zitten om uit de chaos te komen, werken ze elders door om de chaos zo spoedig mogelijk op te roepen.

Wie zal hier uitkomst brengen ???

Wie zal hier het bindmiddel weten te vinden om een ordelijk geheel op te bouwen? Sta mij toe dat ik het volgende er van zeg. Nu we toch al zoveel middelen en systemen, zoveel personen en conferenties hebben geprobeerd, lijkt het mij niet arrogant om het ook eens met Christus en zijn leer te proberen. Het is wel oud maar daar is nog nooit iemand bij te gronde gegaan. En het is zeker modern, omdat het thans zo hard nodig is. Misschien ontdekt onze wereld dat er iets waars schuilt in Zijn woorden. Zonder Mij kunt ge niets doen. Ik ben de hoeksteen, die de bouwmeesters hebben verworpen.

Bij Christus en het christendom waar alle verhoudingen van de mens ten opzichte van God, zich zelf en evenmens worden belicht, is wellicht de basis, het fundament te vinden, waarop de hele mensengemeenschap elkander kan terug vinden. Dan krijgen de mensen weer het bewustzijn dat er een God boven ons leeft, die het goede loont en het kwade, al is het nog zo mooi gecamoufleerd, straft.

Dan krijgen ze weer een geweten dat hun

de richting moet wijzen naar eerlijkheid, liefde, trouw, rechtvaardigheid, eendracht en geluk.

Dan ontdekken ze wellicht weer de evenmens, hun evennaaste die zowel woont in de arme zwoeger als in de man met rijkdom, partij en relaties.

En onderwijl gaat onze wereld door!!! Waar gaat het naar toe? Naar een volledige chaos en de nacht van inbraak en misdaad???

Ik voor mij geloof dat de moderne geschiedenis een stukje aanschouwelijk onderwijs is. Door God Zelf toegelaten, omdat de mens immers zichzelf genoeg was en waar God, die Baas is en altijd zal blijven, niet mee zal ophouden, totdat in de hardste koppen is ingeheid deze waarheid: Zonder Mij kunt gij niets doen.

Majoor Aalmoezenier
VELDHUIS.

*

... Oud ...

UIT EEN BRIEF VAN SJAAK.

Te Velde, kater 1948.

Beste kerel,

Vandaag houd ik „grote schrijfdag”. De Joden hebben tenslotte Grote Verzoendag en de huismoeders wasdag, nietwaar? Gisteravond behoorlijk de dolle pier uitgehangen. Er was 'n feestje op touw gezet, waarbij ± 20 zielen aanwezig waren (witte en zwarte zielen), ook vrouwenzielen. 't Was nochtans lang niet zielig. Deze middag hebben we even de pisangboom naast ons raam weggekapt, want ze nam te veel (licht) en gaf te weinig (pisang).

'n Paar dagen geleden kocht ik een doosje spiraal-keutels tegen de muskieten. Zes

van die dingen kosten keurig verpakt f 1,—, en er zijn er ook voor f 1,25. De Chinees, die ze mij verkocht, heb ik nog danig in verlegenheid gebracht. Op beide soorten staat n.l. dat het soort dat in dat doosje zit de beste is: „Obot njamoek jang paling baik”, óók op de goedkoopste soort. Ik vroeg welke de beste soort was. Chinees: „ltoe,” waarbij hij de duurste aanwees. Ik nam de goedkoopste natuurlijk en liet hem het opschrift zien van „deze is de beste”. Je had die kerel stom moeten zien grinneken, zeg. Hij dacht vast en zeker, dat ik zwaar getikt ben.

SJAAK.

WIST U

dat in het najaar van 1906 door genie-telegrafisten van een compagnie telegraaftroepen de eerste proefneming met draadloze telegrafie in het Nederlandse leger werd gedaan,

dat deze telegrafisten in stomme verwondering hebben gestaan voor een fles gevuld met olie en draaiende koperen schijven,

dat wij zo iets tegenwoordig condensator noemen,

dat er een vlieger werd opgelaten met staaldraad in plaats van touw, omdat dat de antenne was (wat een lol zullen die lui gehad hebben!),

dat die antenne werd binnengevoerd via een porceleinen kegel (wie zegt daar: isolator? Foei. slimmerik),

dat accu's in die tijd nog in de boerekool zaten, en men stroom verkreeg door een gelijkstroomdynamo aan de as van een benzinemotor te koppelen,

dat verder bij het experiment grote rollen kippengaas te pas kwamen, en dat er ook een ballon was om zelfs bij windstilte de antenne te kunnen op-laten,

dat de (domme) burgers vroegen of ze daár nu belasting voor betaalden?

KORT VERHAAL.

Ik was twee dagen in Indië, toen wij de stellingen van het KNIL overnamen, twee kilometer van de demarcatielijn. Mijn eerste wacht zal ik nooit vergeten. Door de voorlichting, tijdens de reis ontvangen, had ik het idee dat er elk ogenblik iemand naast me kon opduiken met een dolk in zijn hand. Ik staarde in de duisternis, mijn oren open, zonder een geluid te maken.

Alles wat kon rammelen of blinken had ik in het bivak achtergelaten, behalve een paar sigaretten en een doosje lucifers, die ik toch stiekum had meegenomen. En toen begon het. Grote muskietaanval- len, apengeschreeuw, 't vallen van klap- pernoten, vuurvliegjes, gekrijs van katten, plotseling opduiken van honden, kikvor- sen, sprinkhanen. In de verte een water- val. Af en toe een flink buitje regen. Het was precies alsof ik dat alles toen pas hoorde, hoewel het toch al meer dan een uur duister was. Het angstzweet brak me uit. Ik sloop weg van m'n bren, en ging elk kwartier eens kijken of die er nog stond.

Tegenwoordig gaat het heel wat anders. Dan zitten we met een man of drie in zo'n stelling. We steken een sigaret op, maken een muskietenvuurtje en zingen een liedje. Maar toen, de tweede dag nadat ik voet aan wal had gezet!

Er was gezegd dat vooral 's nachts pa- trouilles over de demarcatielijn heenkwa- men, soms tot op 100 of 200 meter van onze stellingen.

Nu was het ongeveer tijd dat de twee anderen kwamen. Met drieën zouden we een kleine patrouille houden in een straal van 300 meter voor onze stelling. Driemaal een kort gesis. Daar waren ze. Geluidloos werd de bren opgepakt en be- gonnen we te sluipen, recht in de richting van de paaltjes met borden, waarop de extremisten hadden geschreven dat ze over een paar dagen eens zouden komen. De kerels hadden geroken dat wij nieuwe- lingen waren. Wie zo'n bord mee naar het bivak bracht was de held van de dag.

Opeens grijp ik met mijn hand een draad en door een korte ruk van mijn voet doe ik de twee anderen stilhouden. Voorzich- tig volg ik de draad. Een struikeldraad! De ontsteker steekt twee centimeter boven de grond uit. De draad staat strak en kan dus niet worden doorgeknipt of losge- maakt. Het enige wat kan helpen is een veiligheidspin. Maar ik heb niets bij me. Jawel, toch: lucifers. Bijna had ik een kreet van blijdschap geslaakt. Mijn luci- fers, stiekum meegenomen, brengen uit- komst.

Ik ben kletsnat, en bibber over al mijn leden. Maar het mechanisme is onschade- lijk. Een korte ruk van mijn voet en voor- uit gaat het weer.

Verloofd:

TINEKE VAN DE SNEPSCHEUT

Hoofdarbeider der 2e klasse

en

G. W. WAANDERS

2e Luitenant der Genie

BATAVIA, 1 October 1948.

OPINIE-ONDERZOEK.

Wij nodigen iedere lezer uit om bij onder- staande rij die rubrieken aan te strepen, waaraan volgens hem in „De Spin” meer aandacht moet worden besteed. Antwoor- den per briefkaart (dat is gratis!) zo vlug mogelijk opsturen naar: Redactie „De

Spin”, Gebouw 2, Kamer 41, Kromhout- kazerne, Utrecht.

Populair-wetenschappelijk
Humoristisch
Techniek
Militair
Sport
Verhalen
Puzzles
Hersengymnastiek
Indonesië

*

EEN ORDER IS EEN ORDER.

En daarom mogen wij niet kankeren op de nieuwe regeling van posttarieven voor onze kameraden in Indonesië. Wel raden wij allen het volgende aan: Laten wij zorgen dat onze jongens overzee zo min mo- gelijk onder deze maatregel te lijden heb- ben door elke dag 15 cent uit te sparen van onze kopjes koffie in de cantine, zo- dat we toch nog evenveel brieven en evenveel kranten kunnen versturen, en liefst nog meer dan tot nu toe. Wat heeft het anders voor nut te praten over **onze Jongens!** Laten wij zo door ons dagelijks offertje blijken dat wij weten dat duizen- den jongens dagelijks de kogels lang de oren vliegen, dat de besten van hen ge- marteld en vermoord worden en dat zij meer, veel meer post moeten ontvangen in plaats van minder.

GAS-STATISTIEK.

Honderden mensen sterven per jaar door gas.

10% doordat ze gas inademen,

10% doordat ze het aansteken,

80% doordat ze teveel gas geven!

Iets voor de M. T. O.?

WIE WEET HET ?

Vragen.

1. Hoe breed is het Hollands Diep?
2. In welk jaar zat Hugo de Groot in Loevenstein gevangen?
3. Waar ligt Spionza begraven?
4. Waar staat de Dromedaristoren?
5. Uit welke tijd dateert de Munster- kerk in Roermond?
6. Hoeveel lagere scholen zijn er in Nederland?
7. Hoeveel vuurtorens staan er langs onze kust?
8. Wat zijn de afmetingen van de slui- zen van het Noordzeekanaal te IJmuiden?
9. Hoe groot is de afstand van
a. Zalt Bommel naar Zundert,
b. Harderwijk naar Winterswijk?
10. Hoeveel inwoners telt Dordrecht?

WIE WEET HET ?

Antwoorden.

1. ruim 2 km.
2. in 1618.
3. in de Nieuwe Kerk in Den Haag.
4. in Enkhuisen.

5. uit 1224.
6. 7900.
7. 30.
8. 400 m lang, 50 m breed, 15 m diep.
9. a. 75 km.
b. 99 km.
10. 30.000.

*

IN DE TREIN.

O, zalige verlofdagen!!... O, heerlijke, volle en gezellige treinen!! O, toch wel knusse derde klas!!

Een conversatie in een derde klas coupé van een electrisch traject Den Haag—Rotterdam.

Zaterdagmiddag. De trein van 19 minu- ten over één staat voor vertrek gereed. Ik kan er nog net bij in. Met veel ge- wurm en porren ben ik terecht gekomen bij twee banken, die bezet waren door 2 dames, die, wat uit hun gesprekken bleek, werkzaam waren op het één of an- der kantoor in Den Haag.

Deze dames zaten voor het raam. Naast één van hen zat een gezellige burgerjuf- vrouw met een brilletje op, U weet wel, zo'n echte praatzieke, die speciaal op nieuws uit is. Tegenover deze juffrouw zat een bejaarde man.

Ik zelf stond netjes naast de bank.

De trein vertrok. De gesprekken begon- nen. De kantoordames vertellen elkaar de belevenissen van die morgen. De man rookte een pijp. De burgerjuffrouw zat door haar brilletje heen mij steeds te be- gluren. Van achter haar brilleglazen be- keek ze mijn baret, mijn stijve boordje. Vadnaar richtte zij haar blik naar mijn bruine schoenen en zijden kousen. En de trein pufte door.

Delft. De bejaarde man stapte uit en daar er niemand ging zitten, nam ondergete- kende plaats tegenover de burgerjuffrouw. Och, die gezellige derde klas!!!

Het brilletje kwam in beweging. Ze had een slachtoffer gevonden! Wat is er in- teressanter, dan een V.H.K.-meisje eens aan een nader onderzoek te onderwerpen? De aanval begon al spoedig. Niet zoals een echte praatgrage buurvrouw van twee hoog achter dat doet met: „Seg es, m'n soon is ook naar de Oost.” Nee, ze deed het op haar manier. Ze opende de aanval met het slachtoffer aan een puntje van haar rok te trekken! (Ik keek namelijk met aandacht naar buiten.) Opkijkend zag ik de twee gluuroogjes achter het brilletje vol verwachting mij aankijken. De aanval was begonnen.

„Juffrouw, als ik U es vragen mag, wat doet U nou toch met dat pakkie an?” Geduldig gaf ik ten antwoord, dat wij gewone meisje zijn, die in dienst van het Vaderland waren getreden en als leden van de Koninklijke Landmacht gerechtigd waren om dit uniform te dragen. „Wat doet U daar so al? Jullie leren seker ook schieten?”

Het antwoord van het slachtoffer was, dat wij op kantoren zaten en daar alleen administratief werk verrichten, dat er meisjes als telefoniste dienst doen, enz., enz.

„Fonden uw ouders dat wel goed, dat U so maar „onder de soldaten,” ging? Als U mijn dochter was, stuurde ik je veel liever naar een mooie saak.” Het slachtoffer

zuchtte eens en antwoordde toen heel be-
leefd, dat haar ouders het een eer vonden,
om een dochter te hebben, die van aan-
pakken houdt.

„Moet U ook naar Indië? Ze zeggen, dat
de meisjes daar geen knip voor de neus
waard zijn. Trouwens ik geloof het ook
wel! Wie gaat er als fatsoenlijk meisje
naar dat warme land vol mannen??

Een zucht van wel drie minuten lang,
wenkbrauwen, die enige centimeters de
lucht in wilden vliegen, een kriebel, die
ik onderdrukken moest om niet in lachen
uit te barsten.

Wat een rare denkbeelden heeft de bur-
gerbevolking over onze meisjes in uni-
form! (Het zou een verplichting van ho-
gerhand moeten worden om de Neder-
landse pers eens per half jaar enige ar-
tikelen over V.H.K. en Marva te laten
schrijven, gegrond op goede inlichtingen
en eigen aanschouwingen. Misschien zou-
den de burgers door een goede voorlich-
ting via de pers een betere kijk op deze
meisjes krijgen!)

Slachtoffer antwoordde het brilletje en
vertelde enige ervaringen van die meis-
jes in de Oost en het leven dat deze
leidden.

„O, jaaaa..., zoals U het vertelt, zal het
wel so zijn!”

Slachtoffer stemde in en begon met aan-
dacht de voorbijvliegende bomen te be-
studeren.

Gelukkig.... Rotterdam D.P. komt in zicht.
O, wat verlangde ik naar dit station! Als
een verlossing ging voor mij de coupé-
deur open. Een zucht... even omkijken...
nee.... ja, toch.... slachtoffer af!!!

O, die gezellige derde klas met die echte
knusse mensjes, mensjes, soms al te
knus!!!

H.N. Sgt. V. H. K.

FEESTAVOND OP 16 SEPTEMBER.

Donderende ovaties — een prima dans-
vloer en plots-boem-uit!

Een stampvolle zaal, versierd met vlagge-
doek en bloemen, zó was Tivoli, toen op
16 September het D.V.T. er zijn feest-
avond had. Een feestavond, die gehouden
werd om een ontmoeting en een afscheid
te vieren. Een ontmoeting namelijk van de
Utrechtse en Haagse wapenbroeders en
het afscheid van onze Zibva. En dat deze
feiten, waardig gevierd zijn, zal niemand
ontkennen. Het begin was groots. Bazuin-
geschal achter de gordijnen, in de plaats
van het wat al te militaire: in orde, en het
binnentreden van de genodigden, waar-
van we enkel noemen de Commissaris
van de Koningin, de Burgemeester van
Utrecht, en de Kolonel Marlet. Boven-
dien waren er nog een paar heren met
goud op hun kraag, maar van de gewone
mensen wist niemand te vertellen, wie dat
wel waren.

Na het welkomswoord van de C.-D.V.T.,
de Kol. Lanen, opende de K.M.K. haar
optreden met het Wilhelmus, dat door alle
aanwezigen staande werd aangehoord. In
het hierna volgende programma werd o.a.
de voorloper van de „Oriënt Express”
ten gehore gebracht, n.l. The Dover
Coach, ofwel de Postkoets naar Dover.
Een donderende ovatie van enige minuten
beloonde de spelers nadat de laatste pau-
kenslag van de mars „Stars and Stripes”
was weggeklonken, hetgeen de kapitein
Rocus van Ieperen echter niet kon ver-
murven om nog een extra nummer te laten
horen.

Ondertussen hadden de adjudanten Bours
en Voets zich in het wit gestoken om ons
eens te laten zien, wat je allemaal met
een degen en een sabel kon doen. Eén van
de dames van het N.V.K.L. vond het
wel jammer, dat het niet wat „echter”
was. Ach ja, bloed zien ligt natuurlijk in
haar lijn. Ook deze heren werden met een
machtig applaus beloond.

En toen kwam de pauze, waarin één
kwart van de bezoekers achter tafeltjes
zat in de buitengewoon gezellige foyer, en
drie kwart een tafeltje zocht. Enkele

voortvarende lieden trachtten „De Spin”,
die nog wat bleek was na de doorgestane
ziekte; te verkopen. De meeste burgers
vonden zo'n „soldatenkrantje” wel aardig,
en kochten er één, maar onze verbindings-
mensen, de goede niet te na gesproken,
ho maar. Nou ja, jongens, hij was, eerlijk
gezegd, wel wat duur, maar een klein
beetje meer belangstelling van jullie kant,
kon er toch heus nog wel af.

Na de pauze, cabaret. Voor soldaten,
door soldaten. Ik weet alle namen niet
meer, maar die zijn ook niet belangrijk.
Wel belangrijk dat we ons geamuseerd
hebben. Accordeon (en hoel!), tapdansen,
zingen, goochelen, sneltekenen, het was
alles prima in orde, en het applaus was
dan ook niet van de lucht.

Na dit non-stop-cabaret, werden we allen
de zaal uitgedreven, die enkele minuten
later in een danszaal was omgetoverd.
„Bal met attracties” volgens het program-
ma. De attracties hebben we niet gezien,
maar de vloer was prima. De dansband
van de K.M.K. liet horen, dat onze mili-
taire muzikanten van alle markten thuis
zijn.

Albert de Booy, die velen van ons nog
wel kennen uit Den Haag, hield de stem-
ming er prima in, met zijn „hotsie-knotsie”
lied en z'n imitatie van Oliver Hardy.

Eén ding was jammer: het was ineens af-
gelopen. Zo maar ineens. Niet als een
nachtkaars, nee, plots-boem-uit. En toen
zijn we maar naar huis gegaan, met
het zalige idee: 8 uur reveille. Jongens,
wat hebben we het toch goed!

*

HET VERHAAL VAN DE SOLDAAT

Oorlogsfilms hebben we eerlijk gezegd al
genoeg gezien, en het valt voor een film-
maatschappij niet mee, om er eens een
keer iets bijzonders, iets anders dan an-
ders van te maken. In de film „The story
of G. I. Joe” is dit echter gelukt. Het ge-
geven is orgineel.

De beroemde Amerikaanse oorlogscorres-
pondent Ernie Pyle (Burgers Meredith)
lift mee in een 3-tonner, welke aflossings-
troepen naar het front brengt. Eén van
de G.I.'s maakt de schampere opmerking,
dat oorlogscorrespondenten alleen maar
schrijven over de „helden van de lucht-
macht” en de doodgewone infanterist, die
toch het beroerde werk moet opknappen,
wordt vergeten. Pyle besluit om met deze
jonge soldaten mee te gaan naar de voor-
ste lijn, en alle ellende mee te maken, die
hen te wachten staat. Daarover schrijft
hij naar Amerika. Dit verfilmde verhaal
is eigenlijk niets anders dan wat de naam
zegt: „De geschiedenis van Jan soldaat.”
Hij trekt met ze mee, door regen en mod-
der, in de felle zon over stoffige wegen,
door de in puin geschoten stadjes van
Zuid-Italië. Totdat ze blijven steken voor
Monte Cassino, het klooster, dat niet be-
schoten mag worden, omdat het een be-
schermd heiligdom is, maar vanwaar
Britse waarnemers het vuur van hun ar-
tillerie leiden. We huiveren even, als we
de hollen zien, waarin deze mannen moeten

leven, en we zijn stil, als de sergeant voor de zoveelste maal probeert om op een kapotte gramfoon de gesproken mailbrief van zijn tweejarig zoontje af te draaien.

In deze film vertelt Ernie Pyle van G. I. Joe, de gewone soldaat, van zijn humor en van zijn ellende, en het eindigt zoals het begonnen is. Steeds verder oprukken; steeds meer vrienden die hun leven wordt genomen.

Een film, die ons weer eens even herinnert aan wat er van 1940 tot 1945 is gebeurd, niet mooier gemaakt dan het is, ook niet erger, niet rauw en niet sentimenteel, maar niets anders dan „Het verhaal van de soldaat”.

W. J.

*

VREEMD VERHAAL EN TOCH WAAR GEBEURD.

Ergens op Sumatra staat een radiozender, die, zoals een goede radiozender betaamt, elke ochtend een precisie-tijdsein. U weet wel: „wanneer het fluitje gaat is het precies zeven uur... tuut, tuut, tuut. Nu is het zeven uur.”

Deze radiozender had zelf geen chronomet, r, dus vroeg elke dag om kwart voor zeven een tijdsein aan de telefooncentrale, waarop zij dan het tijdsein een kwartier later de lucht in zonden.

Op een morgen echter was er iets mis met de toestellen en begon de zender pas om acht uur te werken, waardoor dus het tijdsein verviel.

De volgende ochtend om kwart voor zeven belde iemand van het radiostation zoals gewoonlijk de telefooncentrale op en vroeg om een tijdsein. Het antwoord was: „We kunnen U het wel geven, maar of het juist is weten we niet, omdat we gistermorgen het tijdsein over de radio niet op hebben kunnen vangen.”

*

VOORTAAN MAANDELIJKS WEERBERICHT.

Het doet ons buitengewoon veel genoegen hierbij het eerste maandelijks weerbericht bij onze lezers te kunnen inleiden. Een bekend meteoroloog, die na jarenlange experimenten een apparaat ontwikkeld heeft, waarmee hij een maand vooruit het weer kan voorspellen, en dat voorlopig om begrijpelijke redenen — anders zou het K.N.M.I. in De Bilt failliet gaan — nog een groot geheim is, heeft zich bereid verklaard voor „De Spin” elke maand een weerbericht samen te stellen. In het interview, dat één onzer journalisten onlangs met hem heeft gehad, verklaarde hij, dat zijn apparaat sterke overeenkomst vertoont met radar. Zoals wellicht onze lezers bekend is, wordt het weer over de gehele wereld beïnvloed door zon, maan en sterren. Op deze wetenschap is dan ook deze radar-weersvoorspeller gebaseerd. Het is natuurlijk mogelijk, dat de voorspelling in enkele gevallen niet uitkomt. Maar wanneer De Bilt soms wel eens een fout maakt met de weersverwachting voor de volgende dag, dan

zal niemand het onze weerkundige kwalijk nemen, als in de voorspelling voor dertig dagen een klein foutje sluipt. En hier is dan de weerverwachting, geldig van 26 November tot 16 December:

Tot 30 Nov. slecht weer, aan het eind van de maand nog wat mooie dagen. December begint goed met storm en regen, waarna we een klein nachtvorstje krijgen (dat is de schuld van Saturnus!). Van 8 December af mooi herfstweer. Tegen de tijd, dat de volgende Spin uitkomt gaat het natuurlijk weer regenen (een goed voorteken! Zal dus wel weer huilen worden).

*

BRIGADE-ZENDER RADIO GAROET.

Verbindingsmannen stampen omroep uit de grond.

6 Uur Javatijd! 'n Vrolijke mars wordt de aether ingedrukt en vele handen grijpen naar afstemknoppen. Mooie nieuwe, glanzende knoppen, vierkant, ronde, pijlvormige, meestal echter slechts oude beestjes, gebarsten en gescheurd en vaak ook is er helemaal geen knop en knellen de vingers krampachtig om een asje — maar alles draait onafwendbaar naar de golflengte waar die mars lokt en waarop even later de aankondiging volgt, die ze zochten en waarop ze trots zijn: „Goeden avond luisteraars, hier is het Brigade Stijdkrachten Programma te Garoet op een golflengte van 106,7 m.”

Hun eigen brigadezender, waarover ze de bekende stemmen van hun eigen kameraden die iets op muzikaal gebied presteren, kunnen horen, waarover zij als 't ware persoonlijk contact hebben met hun voorlichtingsofficieren en geestelijke verzorgers!

Het begon heel eenvoudig, vlak na de politionele acties: de jongens kregen meer vrije tijd en daarmee ontstond de behoefte naar wat verpozing. In de eerste plaats uiteraard wat muziek in huis; maar ja, niet iedereen kan zomaar over een ontvanger beschikken. Wij bij de Verbinidng hadden echter nog wat oude rommel liggen en de radiomonteurs hadden een ontvanger in elkaar gedraaid, dus al gauw kwam deze of gene vragen of er niet een lijntje naar z'n huis gelegd kon worden. Natuurlijk, dat kon — hoe meer zielen, hoe meer vreugd — maar het aantal aanvragen groeide zo onrustbarend, dat het toestel dit op de duur niet langer kon bolwerken! De enige oplossing was 'n flinke versterker maken, er werd dus weer gesnuffeld in de oude rommel (daar was intussen voor het goede doel van hier en daar wat bijgekomen) en er werd zwaar geëxperimenteerd, tot er een 40 Watt 6L6 versterker te voorschijn kwam, die het een paar maanden aardig deed.

Zo begint in Radio-Bulletin het artikel van de Luitenant Floris, Verbindings-officier in de 7 December-Divisie. Een verhaal over een ontvanger met een paar extra luidsprekers, over een 40 Watt-versterker, een 80 Watt-versterker, en tenslotte een eigen zender, gefabriceerd van een 12-set en nog wat spullen.

Over heel Java luisteren de gelukkige bezitters van een radiotoestel naar de 200

Watt-zender in Garoet, die iedere avond om 6 uur in de lucht komt.

Een prachtig werk, mannen!

We wensen jullie verder veel succes!

... Van een ander ...

*

(Vervolg van „Het is de knijp” van de „De Spin”, No. 5).

Dit gelukte wonderwel. Iedereen had natuurlijk wat voor zo'n machtig schouwspel over. En trouwens, die manager, ach, als ge hem kende zoudt ge het direct met me eens zijn: het is er eentje die men niets kan weigeren. Hij heeft zo'n goeig gezicht (ik lieg nooit!).

Netto opbrengst: 49 sigaretten, 1 pakje mixture (prompt ingepikt door die smerige manager) en een pakje shag.

Spoedig daarna zagen we, wederom uit het raam hangend, hoe de musicus geholpen door z'n sigarettenschrapper, op de zuil klauterde, z'n gitaar aanpakte en:... Sweet Lorraine, oh you wonderfully sweet Lorraine. Verschillende personen die laat de kazernepoort binnenkwamen vielen dubbel, het was ook geen gezicht! Wat zegt U, hoor ik goed? Volkomen ontoerekenbaar? Niks hoor, het was alleen maar de knijp, en dat zegt voor een ware piot alles.

Heb ik U verveeld met dit lange verhaal? Neem het me dan niet kwalijk. Ik moest dit stukje eenvoudig schrijven. Voelt ge dat dan niet? Och, het was de knijp dat dit stukje van mijn hand in „De Spin” zou komen; het ging maar om tien sigaretten.... en ik rook toch zo graag, ziet U, vooral van een ander!

LODEWIJK BR.

?